

ČESTITKE SOBORCEV

Andrej Cetinski-Lev, generalmajor, ki je pred kratkim praznoval 60-letnico, je doma iz Banja Loke pri Kočevju. Starši — dninarji brez zemlje so se težko prebijali skozi življenje, zato se je tudi Andrej moral najprej učiti za čevljarja, tik pred vojno pa za gostinskega delavca v Zagrebu. Tam so se shajali napredni delavci, ki so ga vključevali v razne akcije in ga navduševali za revolucionarne ideje. Še nekaj časa po kapitulaciji Jugoslavije je tam deloval, pisal parole po zidovih in raznašal letake, naperjene proti ustašem.

Ker so ustaši začeli rekrutirati mladince, se je vrnil domov, kjer je nadaljeval z aktivnim delom v mladinski organizaciji svojega kraja in v začetku leta 1942 vstopil v NOV, v eno izmed čet Kočevskega bataljona, ki je delovala okoli Stružnice. Potem je bil v udarnem vođu Kočevskega bataljona, ki se je 23. septembra 1942 vključil v Cankarjevo brigado, ob njenem formiranju. V Cankarjevi brigadi je bil vse do marca leta 1944 kot ko-

mandir čete, pomočnik in komandant bataljona in pomočnik komandanta brigade. Nato so ga postavili za komandanta XI. brigade Miloša Zidanskega, kasneje za komandanta operativnega štaba VI. brigade Slavka Slandra in XI. brigade Miloša Zidanskega ter za komandanta štajerskih odredov. Ob koncu vojne je poveljeval XIII. brigadi Mirka Bračiča.

Po vojni je bil odlikovan z redom narodnega heroja. Andrej Cetinski je nosilec partizanske spomenice iz leta 1941 in drugih visokih državnih odlikovanj. V JLA je imel odgovorne dolžnosti. Med drugim je vrsto let predaval na višji vojni akademiji v Beogradu, pred tremi leti pa se je upokojil kot pomočnik komandanta ljubljanskega armadnega območja.

V enotah, ki jih je vodil za časa vojne, je bil priljubljen, spoštovan in nadvse cenjen kot organizator in taktik v bojih z okupatorji. Še zlasti je bil priljubljen v Cankarjevi brigadi, iz katere je izšel. Zato ni naključje, da je že več let predsednik odbora skupnosti borcev Cankarjeve brigade. V tem času je odbor dosegel velike uspehe. Naj omenimo, da je izdal monografijo brigade in spominski znak; za naslednje leto, ob 40-letnici ustanovitve brigade, pripravljajo zbornik s spomini borcev. Vsako leto organizirajo komemoracijo na Javorici in smučarsko tekmovanje, narejen je načrt za postavitev spominskih obeležij, obširno je zastavljeno delo z mladino, razgovori z učenci po šolah in tako naprej.

Andrej Cetinski je tudi član odbora 15. divizije, odbora Zidanske brigade, član sveta za ljudsko obrambo občine Kočevje, v KS Kostel — Kočevje je član odbora za gradnjo vodovoda. Posebno radi ga kličejo v šole, kjer v pogovorih z učenci obuja spomine na slavne dni NOV.

Ob njegovem jubileju mu nekdanji soborci čestitajo in mu želijo, da bi bil še dolgo njihov predsednik v omenjenih bojnih enotah, kjer s svojo vedrino in vztrajnostjo prispeva k ohranitvi svetlih tradicij narodnoosvobodilne vojne.

Dušan Rebolj
Foto: Marjan Garbajs

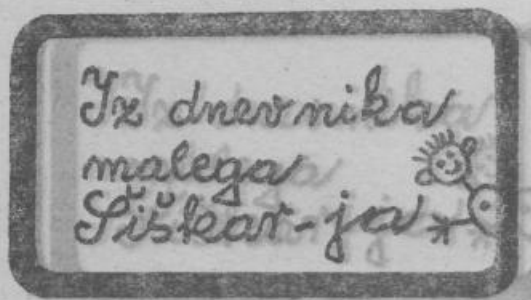
Janez Kuhar - striček Janez

Kulturna skupnost in zveza kulturnih organizacij Šiška ter Oder treh herojev Pirniče so pripravili koncertni večer skladb Janeza Kuharja ob njegovi 70-letnici, »Slavnostna pesem«. V Sentvidu in Pirničah so v programu sodelovali cicibani VVO Rezke Dragar, ter dekliski komorni otroški zbor glasbene šole France Sturm, mladinski zbor OŠ Franc Rozman-Stane, moški pevski zbor Medvode ter ansambel »Veseli Sentviščani«.

Janez Kuhar — striček Janez je poznan čez gore in polja povsod tam, kjer žive stari in mladi. In to poznanstvo traja že dolgo let. Zapisala ga je tudi naša revolucija. Človek, pesem in harmonika so se spojili z življe-

njem — z življenjem od rojstva do smrti, z vsemi generacijami živčeh v njem in za njega. Tako je skozi borbo za svobodo, tako je v svobodi, da se borba ne bi pozabila in da človek in pesem ne bi šla v pozabo, postal striček Janez. Najmlajši, rojeni v svobodi, so ga začeli tako klicati. Postal je njihov — naš, ni pustil, da bi ga povozil čas, preveč človeka je v njem. Kakršnokoli naštevanje njegovega dela in njegovih del bi pomenilo zožitev dela in poslanstva Janeza Kuharja, kajti veselja, radoživosti, humorja in ustvarjalnosti je toliko v njem, kolikor je vsak od nas potrebuje.

Striček Janez — še na mnoga letal

Četetek

Včeraj sem pisal pismo dedku Mrazu, vendar ga nisem uspel dokončati. Ata mi je ves čas gledal čez rame, zmajeval z glavo, zavijal oči in nekaj mrmral. Ne vem, kaj ga briga to, kaj imam jaz z dedkom Mrazom. Potem mi je razlagal nekaj v zvezi s stabilizacijo in varčevanjem, nekaj sem ga imel dovolj in sem pismo skril. Če bi jaz gledal njemu čez ramo, kadar on piše pismo teti Ančki, bi zanesljivo dobil focko okrog ušes. A za odrasle pravila lepega vedenja morda ne veljajo?

Veste, na uho vam povem, da se mi že dolgo zdi, da je naš ata vedenje študiral iz bontona, v katerem je bilo prav gotovo veliko tiskarskih napak...

Petek

Danes sem pismo dedku Mrazu vendarle dokončal. Ata je spet hotel vedeti, kaj sem nakracal, vendar se tokrat nisem izdal.

Torej, poleg nepomembnih malenkosti materialne narave (smuči, pancerje, bunda, kitar) sem si močno zaželel tudi nekaj bolj abstraktnih. Mislim, da bodo abstraktna želja čedalje bolj popularna, saj bo za konkretna verjetno celo dedku Mrazu nekoč zmanjkalo denarja.

Zaželel sem si, recimo, da bi v šoli učili samo tisto, kar mi bo nekoč res koristilo v življenju. Močno se mi namreč zdi, da z razmnoževanjem potočnega škarka ne bom imel kaj početi, čeprav ga sedaj obvladam na izust in znam z nekaj potezami narisati tudi prebavne organe čopastega ponirka. Na pamet znam tudi veliko pesmic, čeprav mi je včasih žal, ker ne vem, o čem govorijo...

To, da bi v prihodnjem letu v šolo prinesel manj knjig, da bi bila torej šolska torbica lažja, sem pisal že v pismu z dne 25. 12. 1980, vendar je bil rezultat tak, da mi je ata letos nekoliko ojačal naramnice na torbici. Te želje letos torej nisem pisal.

Ker so s šolskim usmerjanjem težave, sem dedka Mraza za vsak primer kar letos prosil, naj mi do leta 1985 rezervira en sedež v čisto navadni gimnaziji. Močno se mi namreč zdi, da do tega datuma proizvodno delo še ne bo tako cenjeno, kot se zdaj obljublja in bi bil raje kar birokrat. Tem se vedno najbolje godi, ne glede na vse reforme in kontrareforme.

Prosim, da dedek Mraz nekoliko razmisli tudi o moji zaposlitvi — pri čemer naj upošteva željo iz prejšnjega odstavka.

Drugega si nisem želel nič.

P. S.: Ata mi je pismo prinesel nazaj. Rekel je, da je dedek Mraz odpotoval neznano kam, potem pa je dodal še eno listnjo o tem, kako so bili oni nekoč bolj skromni in da je današnja mladina obžrta. Mislim, da je spet naskrivaj prebral moje pismo...

Prečka